

Тепер
5 серпня
Емма

14:32

Ворота не замкнені. Штовхаю, а вони риплять — мов дорікають, що так довго не приходила. Біла фарба полущилася, під нею чорне. Коли до бабусі вдерлись, я намовила її поставити сигналку з датчиками руху. Ну і замок повісити. Вона впиралась як могла: «буде пищати на kota», «я не зможу вікно відчинити», «як до сусіда влізли — ніч не спрацювало», «мені що, гроші нікуди дівати», «було б що цупити», «ну причепилася — вся в батька».

Я приїхала перша. Віконниці зачинені, між плитами пробились будяки, кущі вгинаються від помідорів. Буся посадила на мій день народження. Ще подзвонила і сварила, що земля під нігтями забила. «Волове серце посадила, як ти любиш. От приїдеш і зробимо салат».

Тут і Агатині улюблені чері. Зриваю штучку, витираю об сорочку і кусаю. Шкірка лускає, м'якоть у роті

вибухає, по губах тече, терпкий сік розливається зернятками — я повертаюся в дитинство.

— Ти тут?

Я аж підстрибую. Не чула, як Агата підійшла. Хапає мене в обійми, я просто стою. Ми в сім'ї ніжності не розводимо. Ну а сестричка обіймається як дихає. Все в неї на лиці написано.

— Я така рада! — розтискає нарешті обійми. — Стільки не бачились...

Агата затинається і змірює мене очима. Ловлю її погляд і ледь не плачу.

— Ти так раптово написала, — каже. — Але ідея супер. Я капець яка зла, це ж бабусин будинок... А дядечко в своєму стилі. Досі пригадує двадцять сантиметрів, які позичив мені восьмирічній. Мабуть, у минулому житті був паркоматом.

— Ясно, чого в нього квадратна голова.

— От-от. На нас натиснула — талончик з дупи. То як, заходимо?

Іду за нею до дверей. На сонці у білявому волоссі видно сиві нитки. Дивлюсь — і серце крається. Коли ми бачились щодня, Агата наче й не мінялась. А тут раз — і доросла.

— Де я запхала ключа, ну... — Вона витрушує сумку на килимок: пачки цигарок, жуйки... Ось і довгастиий мідний ключ.

— Є!

Тепер
5 серпня
Агата

14:35

Тільки заходжу — верещить сигналка. Зате плакати перехотілося. Емма підстрибує, наче попкорн, і затуляє вуха пальцями. Так і запишемо: надумаю винести хату — сестричку не звати.

Швиденько набираю код (я його знаю, бо годувала kota, поки буса лежала в лікарні).

8085.

Мій рік народження і Еммин.

Одразу відчиняємо віконниці: я внизу, Емма нагорі. Підіймаюся, бачу: стоїть біля комода як укопана. Зі скриньки в спальні вигребли прикраси.

— Про маму згадав, ти диви, — вона хитає головою.

— Побачити б цю пику, коли він дізнається, що там усе за дві копійки.

— А дядько знає, що ми тут?

— Ні. Я після похорону з ним не говорила.

Упс. Я прикушую язика. «Похорон» — заборонене слово. Емма не прийшла, типу, везла клас у поїздку, скасувати ніяк. Не уявляю, що на світі важливіше за прощання з бусею, але вправляти сестрі мізки сил не мала.

Вертаємося у вітальню. На вкритому цератою дерев'яному столику — газета за п'ятницю, 27 травня. У кошику гнилі яблука.

«У мене вдома сир і фрукти. Бери собі, бо пропаде», — просила буса у лікарні.

Я жартома відмовилась, щоб не зурочити. Вона потроху поправлялася, була надія.

«Не треба мені той жахливий сир. Ще повбиваю всіх навколо. Відкрию холодильник — і готово. Нащо та ядерка, коли є камамбер?»

Бабуся розсміялася, я не вгавала: «Ти думала, в тебе чого зуби повилітали? Бо смердить!»

Принесли вечерю. Бабуня з усміхом поглянула на скибку прісного сиру в пливці. Я чмокнула її в чоло й пообіцяла прийти завтра. О 4:56 стався другий інсульт — і забрав усі завтра.

Емма заглядає в холодильник:

— Поїдемо на закупи.

— Давай завтра! Сьогодні на море! Таке сонечко треба ловити.

Вона промовисто на мене зиркає — без шансів, — і сідає за список. Романтика тривала дві хвилини — привіт, будні.

— Що будеш на сніданок?

— Каву. — відказую спокійно, щоб не видати розчарування.

Вона записує. З коротким волоссям Емма збоку — викапана мама. Не помічала, які вони схожі. Ну а я та-това копія, по носу зразу видно. Не те щоб я з того раділа. Хотіла навіть пластику зробити, тоді подумала — най буде. Може, згодиться. Десь на човні, коли стерно зламається, ага.

— Будеш телятину? — питає Емма.

— Я не їм м'яса.

— Та ну, давно?

— Вже роки три як.

— Ого. Ну курка не рахується?

— Бери собі, я пас.

— Окей, хай буде риба.

— Рибу я теж не їм.

— Ти шо, зернятками харчуєшся?

— Ну так, а чим іще. Треба, до речі, менше налягати, у мене тут уже... Поглянь, — закочую рукав.

— Нічого не бачу.

— Та ось!

— Де?

— Ну ось же, пір'ячко. Я ще яйце знесла.

Вона вертається до списку, закативши очі. А губи сіпаються, ледве стримуючи сміх.

Тоді

Листопад 1986

Агата — 1,5 року

Ні.

Тепер
5 серпня
Емма

15:10

У супермаркеті майже нікого. Лише кілька стареньких прийшли рятуватися від спеки біля морозилок. Усі на пляжі. Вже уявляю понатикані де тільки можна підстилки, пісок в очі, бо діти гасають, крики батьків, і сміх, і спека... Мене вже не чарують хвилі, в яких бавилась дитиною, ні гарячий пісок, яким бігала підліткою. Я жити не могла без океану, рахувала дні, коли побачу його знов, і він щоразу здавався гарнішим. Ну а зараз: нема так нема. Це найгірше.

— Я пошукаю підтирачку, — заявляє Агата.

Туалетний папір — є, викреслюю. У мене все чітко: бакалія, фрукти-овочі і наостанок заморозка.

Вертається сестричка з повним оберемком, тільки паперу в тому всьому щось не видно.

— Булочка з шоколадом! Такі буся пекла, пам'ятаєш?

— У нас же список...

— Це в тебе список, відрубає вона. — І меню на весь тиждень — твоя заморочка.

Я мовчу. Ми двох годин не протягнули, попереду сім днів. Ще встигнемо погризтися.

Вона розриває пакет і відламує кусень:

— Хочеш?

Думає, не візьму. Ну-ну, не дочекається. Беру і пхаю булку в рота. Щоб не казала, ніби я зануда, ні кроку вбік. Я вже від Алекса наслухалась, набридло.

Так він постійно відбиває мої закиди у дусі «міг би й сам».

«Я завантажую посудомийку — ти перевіряєш, готую їсти — кривишся, кличу кудись — не хочеш. Усе тобі не так, я вже боюся пальцем ворухнути».

Суворо. Ну і, сказати правду, щось у тому є.

Мене так довго чарувала його тиха, тверда вдача. Пливе собі за течією, а там буде що буде. Він мій острівець спокою. Я вчепилася в нього, щоб не впасти в дитинство. Скинула всі тривоги на його широкі плечі, дужі руки мене обхопили, і я в них укрилася.

Тільки чесноти з часом обертаються недоліками.

— Візьму ще чипси, — шкіриться Агата. — В списку немає, не шукай.

Вона йде. А я мовчу про величезні шоколадні вуса.